

Снощи вз красный цвѣтъ-тъ — сего са отрѣжда:
Утѣха майцѣ, отцѣ надѣжда,
(Син'е) бледо! —
Мило чедо!

Неповинно вз землѣж-тъ да гнѣе!!

О! какъ съдвина-та отъ насъ крые!
Убѣецъ-тъ даль ще грѣхъ омы.?! —
Вчера то игра!
Днесъ вѣчно заспа! —

Душа-га мѣ горе отлѣте
Ангели да дрѣжи,
И богѣ да слѣжи.

РОДИТЕЛЬСКИЙ ПЛАЧЪ.

Гдѣ са зеленѣть красновидны травы,
И веселятъ птицы пола и дѣбравы;
Гдѣ деница съ золотозрачны лучы сме,
Агне съсъ майкѣ си невино играе:
Тамъ лице-то ми скзрѣь тайно помрачава,
Мой-та грѣдь са тамъ огненно вззмѣрава!
Природа-та много милность расточава,
Но момъ сьрдцѣ весело чюкство недава.
Сладкый Митко! мене ничто непонатно! —
Тевъ не видѣ! — мене ничто непріятно.
Тихый зефиръ съ дѣханѣ не ма весели
Мой-ты мысли вз дрѣго, и вз тевъ ма отнели.
Не страшна ли Стефанова лимонада?!
За утровѣ че вѣ, кой за тѣй са нада!!
Отъ родителскы рѣцѣ тевъ та извади
За три часа вз гробъ та чѣрный ахъ! испрати!
Каква жалость! какво стenaniе слезно! —
Азъ та мыслехъ нашѣм' родѣ за полѣзно!